

Demokrati

Det polariserade USA: en uppdatering

Nolan McCarty, Susan Dod Brown Professor of Politics and Public Affairs
vid Woodrow Wilson School, Princeton University

P*Polarized America: The Dance of Ideology and Unequal Riches* (utgiven 2006 och uppdaterad 2016) dokumenterar Keith Poole, Howard Rosenthal och jag flera viktiga trender i USA:s politiska ekonomi. Den viktigaste är den kraftiga ökningen i partiernas ideologiska konflikt i kongressen och, mer generellt, i den politiska eliten. I mitten av 1900-talet var de båda politiska partierna mycket heterogena. Båda hade betydande vänsterinriktade, moderata och högerinriktade falanger. Kompromisser över partigränserna vid viktigare beslut var vanliga, eftersom båda partierna höll fast vid tanken om den keynesianska välfärdsstaten. Detta samförstånd började emellertid bryta samman mot slutet av 1970-talet, vilket medförde en kraftig partipolarisering. I huvudsak är denna polarisering ett resultat av det republikanska partiets rörelse mot en mer renodlad fri marknad och en liten stat.

Ett andra viktigt resultat i boken är att under en stor del av USA:s historia har partiernas polarisering korrelerat mycket starkt med nivåer på ekonomisk ojämlikhet. Politisk polarisering och ekonomisk ojämlikhet var betydande under den så kallade gyllene eran (*Gilded Age*) i slutet av 1800-talet, medan båda var på låg nivå under åren efter andra världskriget, för att sedan stiga kraftigt från 1970-talet.

Med denna samvariation mellan polarisering och ojämlikhet strävade mina medförfattare och jag efter att förklara varför de båda fenomenen var så tätt sammanbundna. Vår slutsats är att utvecklingen av polarisering och ojämlikhet orsakar och förstärker varandra i en återkopplingsloop. Således leder polarisering till mer ojämlikhet och mer ojämlikhet leder till mer polarisering. Den senare effekten uppstår av två skäl. För det första leder ökad ojämlikhet till ökande skillnader i olika inkomstgruppers politiska preferenser. I överensstämmelse med det finner vi att inkomst blev

en allt starkare variabel för att förklara röst- och partiidentifikation från 1970-talet till 2010-talet. För det andra stärker den ökade ojämlikheten den relativa betydelsen av rika medborgares finansiering av valkampanjer. Polarisering höjer ojämlikheten genom sin återhållande effekt på politiska åtgärder som syftar till att minska ojämlikheten. I det amerikanska systemet krävs ofta kvalificerad majoritet vid lagstiftning. Således har partiöver-skridande samarbete varit nödvändigt för att driva igenom viktigare reformer. Polariseringen har emellertid gjort det mycket svårare att reagera på de ekonomiska och demografiska chocker som har skapat våra höga ojämlikhetsnivåer.

Vid uppdateringen av boken under 2016 fann vi att trenderna i polarisering och ojämlikhet har bestått (vilket också borde vara fallet i och med att de förstärker varandra i en återkopplingsloop). Våra slutsatser om kopplingen mellan polarisering och ojämlikhet kunde också bekräftas. Vår bok *Political Bubbles: Financial Crises and the Failure of American Democracy*, som kom ut 2013, använde dessa resultat för att studera den amerikanska finanskrisen och den recession som följde (*Great Recession*). Vi fann dock några betydelsefulla skillnader jämfört med tidigare. Viktigast är att vi kan se att republikanerna från början av 2010 allt oftare lyckades vinna säten i kongressen i områden som dominerades av vita låginkomsttagare, vilket kanske kan ses som en föregångare till Donald Trumps koalition av väljare 2016.

Utfallet i 2016 års val avvek emellertid i några betydande hänseenden från det långsiktiga mönstret. Valet mellan Hillary Clinton och Donald Trump skilde sig mycket från tidigare val, inklusive det 2012. Valet 2012 mellan Mitt Romney and Barack Obama var en kamp mellan en mycket frimarknadsvänlig republikan och en vänsterinriktad demokrat, vilket var det mönster som hade uppstått genom partiernas polarisering. Men Clinton

och Trump var annorlunda. Clinton kunde mycket mer än Obama identifieras med "penningfalangen" av det demokratiska partiet. Därför var hon mindre av ett rött skynke för höginkomstväljarna. Trump, å andra sidan, var betydligt mer populistisk än Romney. Han hade distinkt republikanska åsikter om handel, sociala rättigheter, infrastruktur och legal immigration. Många höginkomsttagare

och högutbildade väljare behövde inte avstå från mycket när de bestämde sig att rösta emot honom utifrån hans etniska nationalism och kvinnofiendlighet. Således kanske den fortsatta polariseringen har betydligt mindre att göra med ekonomisk politik och omfördelning, och mer med identitetspolitik kring ras och etnisk bakgrund.